

***Budeš mít v životě jen lopotu a
dřinu,
nenahlédneš-li na hlubinu.
Když Tajemství potkáš,
zakusíš jistotu,
pak vytryskne i prame
úcty k životu.
A staré pravdy poznáš,
zatušíš co ti schází,
tu náhle smysl má,
co dříve bylo frází.***

Z promluvy Jarmily Plotěné - Úcta k životu 24. března 2006

Chvála nových rostlin

Skoro bych se vsadila, že už teď se můžeme těšit, jak to dopadne... Ten poslední sních totiž ustoupí, dokonce i na horách. Vzduch zavoní a bude přívětivě vlažný a už brzo hřejivý, prozářený sluncem a květy se objeví na zahrádkách a vůbec bude jinak všude na světě, jinak než za té předlouhé zimy bylo. Skoro to vidím už kolem sebe a když se nic nestane, zima omládne do jara a jaro vospěje do léta a stane se dospělým a bude sládnout k podzimu a opět křehnout do zimy a choulit se v korunách holých stromů, jak to namaloval Alfons Mucha a jak to známe a máme v našich končinách důvěrně rádi. A tak kruh ročních dob již překročil první jarní den a naše duše se nechává vytáhnou do světla slunce pozemského, viditelného. A za nedlouho všechno zavoní zelení prosycenou nekonečnými odstíny žluté a bude nově a mladě v krajině.

Pozorný poutník možná zachytí, jak vyrážejí první nové rostliny. A bude hlídat první klíček ze starého semene na záhonku nebo třeba v květináči. Kdekoli, kam něco zasadil, nejen aby později sklídl, ale aby už konečně jednou zachytili tu nesmírně tajemnou chvíli, kdy se najednou semínko v zemi pohne, nabobtná, pukne, vyrazí a na úkor nové rostliny vydá svůj životodárný obsah a samo pokorně a přejícně zanikne a jeho zbytek splyne s hlínou. A sláva nových rostlin zaplaví zemi, neboť oběť bezpočtu semen je všeobecná a tak nenápadná, že kdekomu samozřejmá.

Nové rostliny běží v kruhu ročních dob zas ke konečné, vlastně výchozí oběti, bez nároků na chválu či uznání své skromnosti štědře rozsévají plody, z jejichž semen jen některé vydají svou obětí slávu nových rostlin. Tak rašení a zánik jsou na jaře všeobecným jevem, tak vzájemně se prolínající, že jeden stav bez druhého ani nemůže být a jsou tak touto vzájemností posvěcené.

Pozorný poutník si možná povšimne, že je právě svědkem velikého zasvěcení, které mu připomene pradávna mysteria a mythologické příběhy. Zdánlivě nesrozumitelná poselství mnohých náboženství opět procitnou v poutníkově duši. Oběť pohřbeného zrna mu připomene egyptská mysteria Osirisova, znovunavraccující se život mysteria řeckého Orfea a Euridiké, již zapomenuté návraty či procitnutí pohřbených a obětovaných maloasijských božstev, zjednodušené lidové zvyky jarních návratů života a vynášení Smrtky, v různých obměnách u mnoha národů vyvolají možná v duši otázku: Jaká je to znalost nebo zkušenost po tisíciletí tradovaná a vzpomínaná u tolika národů? Život a smrt že obětí jsou spjaté a právě proto posvěcené, svaté? A to jsme vzpomenuli jen některé a snad i neúplně zachované nebiblické tradice.

Sledujme přírodu a příklad zrna a nových rostlin nám napoví nejedno tajemství ukryté ve starých vyprávěních a možná i něco navíc.

Jarmila Plotěná

Probuzený život

Meditace

Bože věčný

Vesmírný Tvůrče, Udržovateli vesmíru

a veškerého dění v něm,

Ty, který svými zákony řídíš běh naší Země

a veškerý vývoj hmoty a ducha.

Otče náš,

který jsi učinil přírodu tak velkolepou.

Ty, který jsi i do našeho nitra vložil

zákony vesmírného vývoje,

veškeré zákony Přírody,

dej, abychom tyto Tvé zákony

a tento Tvůj řád

stále objevovali, poznávali a chápali

a podle něho se řídili a také žili,

kéž tento Tvůj Řád a Tvé zákony nacházíme

nejen ve vnější Přírodě,

nejen ve formě obřadů a liteře Písma,

ale především v sobě samých,

ve svých bližních,

abychom v Tobě, Tebou a pro Tebe

vždy žili.

Tak se staň.